

ГОВОРЯЩАТА ИТЦИЦА, НОЙНОТО ДЪРВО

и

ЗЛАТНИЯ ШЕДЪРВАНЪ.

(Приказка).

Б едно време въ нѣкое си царство царувала една млада и хубава царица съ двамата си братя. Тѣ биле сираци и живѣжли въ единъ голѣмъ палатъ, който се намиралъ въ една голѣма гора. Въ палата живѣвели само тѣ и нѣколко слуги. Младата царица се наричала *Зорка*, голѣмниятъ ѝ братъ се казвалъ *Стефанъ* юначний, а малкиятъ — *Иванъ* младий.

Всѣкой единъ отъ тѣхъ си ималъ по единъ високъ и отхраненъ конь: коньтъ на царицата билъ бѣлъ и се наричалъ „*Бѣлио*“, на Стефана билъ сивъ и се наричалъ „*Сивчо*“, а на Ивана билъ черенъ и се наричалъ „*Аранъ*“. Седлото на „Бѣлча“ било кадифяно съ триндафиловъ цвѣтъ, обшито съ маргаритъ; на „Сивча“ било украсено съ сръбърни шийрити, а на „Арана“ — било ясно червено, обшито съ злато.

Малката царица и двамата ѝ братя се обичали много единъ други; тѣ винаги биле засмѣни и весели, и незнаели какво нѣщо е грижи и жалость; тѣ биле много щастливи.

Единъ пжтъ братята на малката царица отишле въ гората за ловъ, а тя останѣла сама въ палата. Прѣзъ това време тя все седѣла до прозореца и гледала кой часъ ще се зададѣтъ милитѣ ѝ братя. По едно време тя съгледала на пжтътъ една сиромахкиня бабичка, която се поднирала съ една патерица и вървѣла полег-